

Arrest

nr. 289 668 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DENUTTE, die loco advocaat B. LOOS verschijnt en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 maart 2021 en op 29 april 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 28 mei 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 september 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de weigeringsbeslissing genomen op 28 mei 2021.

1.3. De commissaris-generaal neemt op 28 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Shawat, gelegen in het district Ahmadkhel van de provincie Paktia. Op het moment dat u Afghanistan verliet ging u naar school, en zat u in de zesde graad. U volgde daarnaast Koranlessen in de moskee. Uw oudere broer Z. J. G. (CG ...; O.V. ...) werkte als dag arbeider in het district. Nadat hij tijdens zijn werk een bom had gezien informeerde hij de Afghaanse autoriteiten hierover. De Afghaanse autoriteiten haalden de bom weg en uw broer ging naar het huis van uw oom. Diezelfde dag kwam de taliban naar uw huis, op zoek naar uw broer. De volgende dag bracht de taliban een dreigbrief voor uw broer. Een dag later kwam de taliban opnieuw langs, nog altijd op zoek naar uw broer. Uw oom besloot hierop dat uw broer beter het land zou verlaten en regelde hierop zijn reis. Uw broer verliet hierop Afghanistan, waarop hij naar België reisde. Uw broer diende op 14 december 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een verzoek om internationale bescherming in. Op 18 juli 2017 werd uw broer door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Na het vertrek van uw broer ging u verder met school. Wanneer dorpelingen vroegen naar uw broer vertelden jullie dat jullie niet wisten waar hij was. Een jaar na zijn vertrek kwam de taliban echter opnieuw naar jullie huis, nog altijd op zoek naar uw broer. Toen ze een aantal maanden later een derde keer kwamen vroegen ze naar u. De taliban nam u hierop mee met hen. U verbleef vervolgens een zestal maanden bij de taliban. Daar u weigerde de taliban enige informatie te verschaffen over uw broer besloten zij dat u bij hen moest blijven. De eerste drie maanden moest u allerlei werk doen voor de taliban, zoals eten koken en kleren wassen. Na drie maanden ontving u training van de taliban om uiteindelijk deel te kunnen nemen aan de jihad en gevechten. Toen de winter aanbrak, zes maanden nadat u meegenomen werd, keerde iedereen terug naar huis, zo u ook. Na uw terugkeer bleef u veel thuis en ging u naar de moskee om te bidden, wat uw familie opviel. Op een dag zag uw moeder foto's van u bij de taliban op uw gsm, waarna zij uw oom informeerde. Uw maternale oom vertelde u dat de taliban u gehersenspoeld had, waarna u twijfelde of u nog wilde terugkeren naar de taliban. Toen de zomer aanbrak, en de taliban langskwam om u op te halen zei u tegen de taliban dat u ziek was, en vroeg u hen om u een tweetal weken de tijd te geven om beter te worden, waarna u naar de taliban zou gaan. De taliban ging hiermee akkoord. Toen u uw oom inlichtte dat u naar de taliban wilde gaan herhaalde hij opnieuw dat de taliban gelogen had tegen u en zei tegen u om met uw broer J.G. te praten. U sprak hierop met J.G. die u uitleg gaf over België, en u het voorstel deed om naar België te komen. U ging hierop in, en uw oom regelde uw reis uit Afghanistan. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u op 9 augustus 2019 als NBMV een verzoek om internationale bescherming indiende. In Griekenland diende u een verzoek in om gerepatrieerd te worden naar België daar uw broer in België verblijft. De Belgische autoriteiten accepteerden het overname verzoek, waarna u op 12 december 2019 met het vliegtuig naar België overgebracht werd. U diende hier de volgende dag, op 13 december 2019, als NBMV een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Na uw vertrek uit Afghanistan werd uw familie meegenomen door de taliban waar zij heden nog verblijven. Op 4 januari 2021 werd het voogdijschap over u van rechtswege beëindigd daar u de leeftijd van 18 jaar bereikte.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de volgende documenten voor: uw originele taskara, een kopie van de taskara van uw broer en uw vader, een kopie van de dreigbrief gericht aan uw broer, zes fotoprints van u bij de taliban en vijf originele foto's van uw verblijf bij de taliban. Op 18 mei 2021 maakte uw advocaat per e-mail aanvullend nog dertien screenshots en fotoprints over aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Paktia.

Op 31 mei 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen geloof kon worden gehecht aan de, door u ingeroepen, asielmotieven noch liep u een risico op ernstige schade. U tekende op 28 juni 2021 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. Op 14 september 2021 trok de Commissaris-generaal de bestreden beslissing in omwille van de machtsovername door de taliban. U legt sindsdien geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun was om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u minderjarig was ten tijde van het persoonlijk onderhoud op DVZ. Zo werd u een voogd toegewezen die u bijstond

gedurende de procedure en werd u gehoord door een medewerker met expertise in het horen van minderjarigen of kwetsbare personen. Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent geworden.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat er, in voorliggend geval, kan worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de problemen van uw broer J.G. met de taliban die aanleiding gaven tot zijn vertrek uit Afghanistan. Het CGVS benadrukt evenwel dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening gehouden moet worden met de persoon van de verzoeker, zijnde u, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. U kan zich derhalve geenszins louter steunen op een familielid die wel internationale bescherming heeft verkregen, doch dient u op een voldoende concrete manier aan te tonen dat u in uw land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer loopt. In casu meent het CGVS echter dat u op geen enkele wijze in staat bent uw vrees jegens de taliban op een geloofwaardige en overtuigende manier voor te stellen (zie *infra*).

In kader van bovenstaande vaststelling verwijst het CGVS hierbij nog integraal naar de beslissing genomen door het CGVS aangaande het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw broer J.G.. Een kopie van deze beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo werd uw broer de vluchtelingenstatus geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan zijn ingeroepen problemen met de taliban (map Landeninformatie – document 1). De vaststelling dat de problemen van J.G. met de taliban reeds ongeloofwaardig werden bevonden, haalt de geloofwaardigheid aangaande uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn aan de vermeende problemen van uw broer met de taliban, op fundamentele wijze onderuit.

Waar u ter staving van de vermeende problemen met de taliban van uw broer een kopie van de dreigbrief gericht aan uw broer voorlegt (map documenten – document 4), wijst het CGVS erop dat deze brief reeds door uw broer werd voorgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Er werd toentertijd reeds besloten dat er geen bewijswaarde kon worden gehecht aan dit document, onder meer gelet op de objectieve landeninformatie, waarvan kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (map Landeninformatie – document 2), die aantoonde dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad van corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn, alsook dat

documenten, zoals deze dreigbrief, enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Er was echter reeds vastgesteld dat de ingeroepen asielmotieven door uw broer ongeloofwaardig waren, en de dreigbrief de ongeloofwaardigheid van zijn relaas geenszins kon opheffen. De vaststelling dat u deze brief in uw eigen verzoek om internationale bescherming zonder meer opnieuw voorlegt verandert niets aan bovenstaande vaststelling, die aldus onverkort blijft gelden.

In navolging van de vermeende problemen van uw broer met de taliban, dient evenwel opgemerkt te worden dat ten aanzien van uw persoonlijke moeilijkheden met de taliban ook deze niet kunnen overtuigen wegens diverse onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

De waarachtigheid, minstens de ernst van uw vrees, wordt op ernstige wijze in diskrediet gebracht door uw verklaring dat de taliban u en uw familie een jaar lang ongemoeid liet na het vertrek van uw broer (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van 29/04/2021, p.18). Des te meer daar uw broer al die tijd niet gezien werd en uw familie evenmin aan de taliban verduidelijkte waar uw broer verbleef. Uw familie zei enkel dat uw broer op een ochtend naar zijn werk vertrokken was en sindsdien niet meer was teruggekeerd. Indien de taliban daadwerkelijk op zoek was naar uw broer omdat zij hem verdachten van collaboratie met de overheid, is het niet aannemelijk dat zij gelet op hun gewelddadig optreden tegen weerstand u en uw familie gedurende de periode van een jaar ongemoeid lieten. Dat de taliban pas bij de derde keer nadat de problemen opnieuw opdoken overging tot enige vorm van handelen is niet geloofwaardig.

Het vermoeden dat uw problemen met de taliban bedrieglijk zijn wordt opnieuw bevestigd wanneer niet alleen blijkt dat uw verklaringen onaannemelijk zijn, maar daarbij ook nog eens tegenstrijdig. Waar u eerst nog liet uitschijnen dat de taliban hun aandacht van uw broer naar u verschoof bij hun derde bezoek na het vertrek van uw broer, spreekt u even later plots over vier bezoeken van de taliban (CGVS, p.20). Als u voorts ook nog stelt dat u altijd thuis was bij deze bezoeken gaat u er volledig aan voorbij dat u, volgens uw eerdere verklaringen, ten tijde van het derde bezoek reeds bij de taliban verbleef. U kon aldus niet thuis zijn (CGVS, p.20). De vaststelling dat u op geen enkel moment klare wijn schenkt over deze bezoeken van de taliban brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande dit element in uw asielrelaas ernstig in diskrediet.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas brokkelt nog verder af wanneer u evenmin in staat bent het CGVS ook maar enige concrete informatie te verschaffen over de talibs die naar uw huis kwamen. Hierover bevraagd komt u immers niet verder dan te stellen dat jullie niet wisten wie ze waren, en dat hun gezichten meestal bedekt waren (CGVS, p.20). U kan enkel vertellen dat zij voor de taliban commandant S. werkten, een verklaring die u geenszins weet te onderbouwen (CGVS, p.21). Uw verweer dat er veel talibs in de regio zijn die u niet allemaal kan kennen, vergoelijkt uw lacunaire kennis niet (CGVS, p.21). Het betreft hier immers niet alle talibs in de regio, maar enkel de talibs die betrokken zouden zijn bij uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban. Ten overvloed valt ook nog op dat u ten aanzien van de talibs verantwoordelijk voor de vermeende bedreigingen jegens uw broer evenmin enige informatie kan verschaffen. Hieromtrent stelt u eenvoudigweg dat de taliban een groep is en dat uw broer met niemand specifiek problemen had, een verklaring die geen steek houdt (CGVS, p.15). Het CGVS wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, daar u beweert heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van bedreigingen vanwege de taliban omwille van uw broer, zich terdege tracht te informeren over uw belagers, quod non.

U vervolgt uw relaas desalniettemin met te stellen dat u voorts zes maanden bij de taliban verbleef (CGVS, p.19). Uw verklaringen omtrent dit vermeend verblijf bij de taliban raken echter kant noch wal, noch komen zij doorleefd over waardoor er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan dit element in uw asielrelaas. Zo stelt u dat er tijdens uw verblijf bij de taliban nog andere jongens aanwezig waren, van wie er onder dwang gebracht werden maar ook jongens die vrijwillig via de madrassa naar de taliban zijn gekomen (CGVS, p.19). Hierover bevraagd blijkt uw kennis echter volledig ontoereikend. Zo weet u immers niet wie zij waren. U weet enkel dat deze jongens van uw leeftijd zijn en afkomstig zijn uit verschillende provincies (CGVS, p.21). Gevraagd uit te leggen hoe u het onderscheid kon maken tussen jongens die de taliban vrijwillig hadden vervoegd en de jongens die dit onder dwang hadden gedaan, krabbelt u plots terug en stelt u dat dit gewoon iets is wat u denkt (CGVS, p.21). Aldus weet u het gewoon niet. De vaststelling dat u niet in staat bent het CGVS ook maar van de meest basale informatie te voorzien over deze jongens maakt dat uw verklaringen niet doorleefd zijn. U brengt uw geloofwaardigheid hiermee verder in diskrediet. U maakt het nog bonter wanneer blijkt dat u evenmin enige kennis heeft van de verschillende groepen of units die tijdens uw verblijf bij de taliban daar aanwezig waren. Gevraagd wie de leiding had over de taliban compound waar u verbleef, verklaart u dat D. een verantwoordelijke was (CGVS, p.22). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wie hij is bedient u zich van een vage en algemene verklaring, en ratelt u louter een aantal plaatsen op waarvan hij misschien afkomstig is, maar bent u geenszins zeker hiervan (CGVS, p.22). Aangaande de andere talibs aanwezig in deze vermeende taliban compound zijn uw verklaringen evenmin overtuigend. U kunt nog drie namen van commandanten opnoemen, maar heeft

geen enkel idee welke talibs onderdeel uitmaken van de groep van commandant S., ondanks dat u verscheidene maanden met hen zou hebben doorgebracht (CGVS, p.22). Het CGVS wijst er evenwel op dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om u te informeren, al dan niet na de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft.

Waar u ter staving van uw verblijf bij de taliban zes fotoprints, alsook vijf originele foto's voorlegt (map Documenten – document 5 & 6), wijst het CGVS op het volgende. Daargelaten dat foto's zeer eenvoudig geënceneerd kunnen worden, is daarbij het dragen van een wapen in Afghaanse context geenszins een opsmuk die enkel aan de taliban kan worden toegeschreven. Evenmin is het dragen van een wapen een bewijs dat iemand geaffilieerd is met de taliban. Bevraagd over deze foto's blijken uw verklaringen, in navolging van uw eerdere verklaringen, weinig gedetailleerd en doorleefd. Ook nu komt u niet verder dan te verklaren dat u niet weet wie er op de foto's afgebeeld staan, noch kan u duiden wie Q. N. R. exact is, die, naar analogie van uw verklaring, toch een persoon met aanzien zou zijn binnen de taliban (CGVS, p.16). Ten overvloede wijst het CGVS erop dat er aan de hand van deze foto's geenszins kan worden vastgesteld dat deze personen erop afgebeeld daadwerkelijk behoren tot de taliban noch kan worden vastgesteld dat deze foto's zijn genomen tijdens uw vermeende verblijf bij de taliban. De foto's geven slechts een bepaald beeld weer, maar niets meer dan dat en zeggen niets over de omstandigheden waarin deze werden genomen. Het gegeven dat de man van wie u beweert dat hij een talibancommandant is, op bepaalde foto's staat volstaat dan ook niet om uw asielaanvraag te bewijzen. Gelet op uw geponeerde vrees jegens de taliban, is het evenwel allerminst opmerkelijk te noemen dat u deze foto's van uw verblijf bij de taliban, evenwel aan de muur van uw kamer hier ophangt ter herinnering aan deze tijd (CGVS, p.16). Wat er ook van zij, documenten hebben hoe dan ook slecht een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de overige door u neergelegde documenten. U legde ter staving van uw nationaliteit en uw familiebanden tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw originele taskara voor, alsook een kopie van de taskara van uw broer en uw vader. Daar deze documenten slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormen, alsook de familieband met uw broer J.G. aantonen, elementen die heden niet ter discussie staan, bevestigen ze geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Het voorleggen van deze taskara's kan aldus niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielaanvraag, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvonden op 19 maart 2021 en 29 april 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen

die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire

socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalde dat de veiligheidssituatie in de provincie Paktia slecht is (CGVS, p.24), waarvoor u ter staving op 18 mei 2021 via e-mail nog aanvullende fotoprints en Facebook screenshots overmaakte aan het CGVS (map Documenten - document 7), alsook de internetartikels toegevoegd aan het verzoekschrift d.d. 28 juni 2021 gericht aan de RvV wijst het CGVS er evenwel op dat een dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade is. Het louter aanhalen van de veiligheidssituatie, zonder in concreto aannemelijk te maken om welke reden u een verhoogd risico op ernstige schade zou lopen dan een gemiddelde burger in de provincie Paktia voldoet niet en kan aldus niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Daarenboven wijst het CGVS er ten overvloede op de door u voorgelegde informatie aangaande de veiligheidssituatie dateert van voor de machtsovername door taliban, en aldus geenszins betrekking heeft op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 19 mei 2022 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien

dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 25 mei 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Verdrag van de Verenigde naties inzake de rechten van het kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95 EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 10 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel eveneens van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Vooreerst repliceert verzoeker op de stelling van verweerder dat hij manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in zijn vluchtrelaas. Verzoeker stelt dat dit volgens verweerder erop wijst dat zijn problemen met de taliban bedrieglijk zijn. Hij betoogt dat verweerder hiervoor een aantal redenen aanhaalt in de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat deze redenen echter manifest onvoldoende zijn om zijn vluchtrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen. Bovendien meent verzoeker dat verweerder fouten maakt in haar beoordeling en zijn verklaringen verdraait. Verzoeker stelt dat hij het niet is die gefaald heeft maar verweerder die in casu manifest heeft gefaald in haar verplichting om een ernstig en zorgvuldig onderzoek te voeren naar zijn vraag tot bescherming. Vervolgens wijst verzoeker op de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Voorts betoogt verzoeker op omstandige wijze dat er een gebrek is aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en besluit hierna dat een weigeringsbeslissing in zijn hoofde uiterst voorbarig is.

Verder bespreekt verzoeker op theoretische wijze het risico omwille van een (toegeschreven) verwestering en verwijst hierbij naar zijn verblijf van meer dan 2,5 jaar in Europa, het feit dat hij als niet-begeleide minderjarige zonder enige hulp, bijstand of gezelschap naar België kwam en hij sinds zijn zestiende niet meer in Afghanistan gewoond heeft maar in tegendeel verder is opgegroeid in België. Hij vervolgt met een uiteenzetting van het begrip 'verwestering', het risico voor personen die beschouwd worden als verwesterd, de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting van Afghanen die terugkeren uit het Westen, de aanwijzingen van de beschermingsnood na de machtsovername door de taliban en het

ontbreken van enig onderzoek naar elementen die wijzen op verwestering en naar de mogelijke risico's in dat verband.

Verzoeker vervolgt met een diepgaande bespreking van het leven onder de taliban.

Vervolgens stipt hij de reisrestricties aan.

Verder bespreekt verzoeker grondig het conflict tussen de taliban met de Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP).

Tot slot zet hij op een uitgebreide, theoretische wijze de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan uiteen en besluit hierna dat hij in aanmerking komt voor de internationale beschermingsstatus.

Doorheen het gehele verzoekschrift worden fragmenten geciteerd uit en gerefereerd naar algemene landeninformatie, persartikels, rechtsleer, 's Raads rechtspraak, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en de notities van het persoonlijk onderhoud.

3.2. Stukken

3.2.1. Op 5 mei 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waaraan hij volgende stukken toevoegt:

- powerpoint van 'UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022';
- e-mail verkeer gedateerd tussen 8 februari 2023 en 17 april 2023 van B.H. met S.C. van de Federale overheidssdienst Buitenlandse zaken;
- screenshots van een sociale mediapagina;
- een attest van de Afghaanse ambassade gedateerd op 5 december 2022 te Brussel.

3.2.2. Ter terechtzitting van 8 mei 2023 legt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022, die tevens elektronisch wordt bijgebracht;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen

op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake was van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun was om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u minderjarig was ten tijde van het persoonlijk onderhoud op DVZ. Zo werd u een voogd toegewezen die u bijstond gedurende de procedure en werd u gehoord door een medewerker met expertise in het horen van minderjarigen of kwetsbare personen. Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent geworden. Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker laat bovenstaande pertinente motivering ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan doet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Nadat verzoeker gerekruteerd werd en voor zes maanden bij de taliban verbleef, keerde hij tijdens de winter terug naar huis en werd hij overtuigd door zijn familie Afghanistan te verlaten. Verzoeker gaf aan te menen dat zijn problemen zijn gelinkt aan de problemen van zijn broer die door de taliban werd verdacht een spion te zijn.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

3.3.5.2. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats op terechte wijze gemotiveerd:

"Vooreerst dient te worden aangestipt dat er, in voorliggend geval, kan worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de problemen van uw broer J.G. met de taliban die aanleiding gaven tot zijn vertrek uit Afghanistan. Het CGVS benadrukt evenwel dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening

gehouden moet worden met de persoon van de verzoeker, zijnde u, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. U kan zich derhalve geenszins louter steunen op een familielid die wel internationale bescherming heeft verkregen, doch dient u op een voldoende concrete manier aan te tonen dat u in uw land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer loopt. In casu meent het CGVS echter dat u op geen enkele wijze in staat bent uw vrees jegens de taliban op een geloofwaardige en overtuigende manier voor te stellen (zie infra).

In kader van bovenstaande vaststelling verwijst het CGVS hierbij nog integraal naar de beslissing genomen door het CGVS aangaande het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw broer J.G.. Een kopie van deze beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo werd uw broer de vluchtelingenstatus geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan zijn ingeroepen problemen met de taliban (map Landeninformatie – document 1). De vaststelling dat de problemen van J. G. met de taliban reeds ongeloofwaardig werden bevonden, haalt de geloofwaardigheid aangaande uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn aan de vermeende problemen van uw broer met de taliban, op fundamentele wijze onderuit. Waar u ter staving van de vermeende problemen met de taliban van uw broer een kopie van de dreigbrief gericht aan uw broer voorlegt (map documenten – document 4), wijst het CGVS erop dat deze brief reeds door uw broer werd voorgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Er werd toentertijd reeds besloten dat er geen bewijswaarde kon worden gehecht aan dit document, onder meer gelet op de objectieve landeninformatie, waarvan kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (map Landeninformatie – document 2), die aantoonde dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad van corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn, alsook dat documenten, zoals deze dreigbrief, enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Er was echter reeds vastgesteld dat de ingeroepen asielmotieven door uw broer ongeloofwaardig waren, en de dreigbrief de ongeloofwaardigheid van zijn relaas geenszins kon opheffen. De vaststelling dat u deze brief in uw eigen verzoek om internationale bescherming zonder meer opnieuw voorlegt verandert niets aan bovenstaande vaststelling, die aldus onverkort blijft gelden.”

Verzoeker repliceert dat verweerder de beslissing van zijn broer mee in rekening kan brengen maar er niet zonder meer uit kan besluiten dat zijn problemen ongeloofwaardig zouden zijn. Verzoeker betoogt dat verweerder verplicht is om een beslissing te nemen op basis van zijn individuele omstandigheden en verklaringen. Zijn verzoek om internationale bescherming moet op zijn eigen merites beoordeeld worden. Verder stelt verzoeker dat hij verklaarde dat hij in contact kwam met de taliban omdat zij zijn familie viseerden omwille van zijn broer. Hij meent dat echter zelfs wanneer de problemen van zijn broer als ongeloofwaardig worden beschouwd en wanneer dus de reden waarom de taliban contact zochten met hem als ongeloofwaardig wordt beschouwd, dan nog zijn daaropvolgende problemen op een ernstige manier moeten worden onderzocht. Verzoeker stelt dat hij aangaf gedurende zes maanden bij de taliban te hebben verbleven en hierover uitgebreide en doorleefde verklaringen afgelegd te hebben. Hij betoogt dat verweerder deze problemen kan en moet onderzoeken los van de problemen van zijn broer.

Verzoeker gaat er evenwel met dit betoog aan voorbij dat verweerder uitdrukkelijk heeft gemotiveerd dat hoewel verzoekers beschermingsverzoek zich grotendeels steunt op de problemen van zijn broer met de taliban, “ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening gehouden moet worden met de persoon van de verzoeker, zijnde u, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek”. Verzoeker betwist geenszins dat hij zich grotendeels steunt op de problemen van zijn broer met de taliban. In tegendeel, reeds bij de DVZ gaf verzoeker uitdrukkelijk aan dat zijn problemen zijn gelinkt aan de problemen van zijn broer (Vragenlijst van 9 oktober 2020, vraag 5). Zodoende kon verweerder redelijkerwijze wijzen op de weigeringsmotieven inzake verzoekers broer. Daarenboven heeft verweerder zich niet beperkt tot de loutere verwijzing naar de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoekers broer maar werd in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent de persoonlijke problemen van verzoeker met de taliban die volgens verweerder niet kunnen overtuigen omwille van diverse onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om in concreto aan te tonen dat verweerder geen rekening gehouden zou hebben met zijn individuele omstandigheden en verklaringen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de waarachtigheid, minstens de ernst van verzoekers vrees op ernstige wijze in diskrediet gebracht wordt door zijn verklaring dat de taliban hem en zijn familie een jaar ongemoeid lieten na het vertrek van zijn broer:

“Des te meer daar uw broer al die tijd niet gezien werd en uw familie evenmin aan de taliban verduidelijkte waar uw broer verbleef. Uw familie zei enkel dat uw broer op een ochtend naar zijn werk vertrokken was

en sindsdien niet meer was teruggekeerd. Indien de taliban daadwerkelijk op zoek was naar uw broer omdat zij hem verdachten van collaboratie met de overheid, is het niet aannemelijk dat zij gelet op hun gewelddadig optreden tegen weerstand u en uw familie gedurende de periode van een jaar ongemoeid lieten. Dat de taliban pas bij de derde keer nadat de problemen opnieuw opdoken overging tot enige vorm van handelen is niet geloofwaardig."

Verzoeker betoogt dat dit argument niet de kern van zijn asielaanvraag betreft en het bovendien vreemd overkomt dat verweerder de timing van de taliban meent te kunnen inschatten en te oordelen wat geloofwaardig is en wat niet, louter op basis van een buikgevoel dat zegt wat een gewapende, radicale en onvoorspelbare groepering normalerwijze zou doen.

Verzoeker betwist geenszins dat hij en zijn familie een jaar lang ongemoeid werden gelaten na het vertrek van zijn broer. Door louter de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing te bekritisseren zonder dienstige elementen aan te brengen, kan hij voorgaande vaststellingen geenszins ontkrachten.

Daarnaast motiveert de commissaris-generaal:

"Het vermoeden dat uw problemen met de taliban bedrieglijk zijn wordt opnieuw bevestigd wanneer niet alleen blijkt dat uw verklaringen onaannemelijk zijn, maar daarbij ook nog eens tegenstrijdig. Waar u eerst nog liet uitschijnen dat de taliban hun aandacht van uw broer naar u verschoof bij hun derde bezoek na het vertrek van uw broer, spreekt u even later plots over vier bezoeken van de taliban (CGVS, p.20). Als u voorts ook nog stelt dat u altijd thuis was bij deze bezoeken gaat u er volledig aan voorbij dat u, volgens uw eerdere verklaringen, ten tijde van het derde bezoek reeds bij de taliban verbleef. U kon aldus niet thuis zijn (CGVS, p.20). De vaststelling dat u op geen enkel moment klare wijn schenkt over deze bezoeken van de taliban brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande dit element in uw asielaanvraag ernstig in diskrediet."

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat waar verweerder motiveert dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat de taliban hem drie keer bezochten en later plots sprak over vier bezoeken en waar wordt gemotiveerd dat hij bij het derde bezoek reeds bij de taliban verbleef, verzoeker gevolgd kan worden in zijn betoog dat dit niet klopt zodoende verweerder niet kan bijgetreden worden.

Evenwel kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog in het verzoekschrift dat hij in plaats van (volgens verweerder) slechts drie bezoeken sprak van vijf bezoeken. Uit verzoekers verklaringen op het CGVS blijkt duidelijk dat verzoeker aangaf dat er vier bezoeken waren zijnde een eerste bezoek na tien dagen na het vertrek van verzoekers broer, een tweede bezoek een jaar later, een derde bezoek een aantal maanden later dan de tweede toen verzoeker op school was en een vierde en laatste bezoek na een paar maanden daarop waarbij ze verzoeker meenamen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 18). Verzoekers betoog dat deze tegenstrijdigheid hem "vergeven" moet worden daar hij doorgaans altijd thuis was doch die derde keer op school, kan voorgaande inconsistentie gelet op zijn uitdrukkelijke verklaringen niet verschonen. Daarbij moet opgemerkt worden dat verweerder wel met reden opmerkt dat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij op het CGVS verklaarde tijdens de bezoeken altijd thuis te zijn geweest (tweede persoonlijk onderhoud, p. 20) nu de Raad kan vaststellen dat verzoeker eerder verklaarde tijdens het derde bezoek op school te zijn geweest (tweede persoonlijk onderhoud, p. 18).

Bijkomend merkt de Raad op dat daar waar verzoeker bij de DVZ verklaarde 2 à 2,5 jaar na het vertrek van zijn broer door de taliban te zijn meegenomen (Vragenlijst van 9 oktober 2020, p. 5), dit niet te rijmen valt met zijn verklaring op het CGVS dat de taliban een laatste keer langskwamen een jaar na het vertrek van zijn broer (tweede persoonlijk onderhoud, p. 20).

Daargelaten de hierboven vermelde overvloedige motieven concludeert de commissaris-generaal, gelet op voorgaande draagkrachtige en pertinente vaststellingen, op goede gronden dat verzoeker geen klare wijn schenkt over de bezoeken van de taliban hetgeen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande dit element ernstig in diskrediet brengt.

Verder treedt de Raad verweerder bij waar die terdege motiveert dat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtelingsverhaal verder afbrokkelt wanneer hij evenmin in staat is het CGVS ook maar enige concrete informatie te verschaffen over de talibs die naar zijn huis kwamen:

"Hierover bevraagd komt u immers niet verder dan te stellen dat jullie niet wisten wie ze waren, en dat hun gezichten meestal bedekt waren (CGVS, p.20). U kan enkel vertellen dat zij voor de taliban commandant S. werkten, een verklaring die u geenszins weet te onderbouwen (CGVS, p.21). Uw verweer dat er veel talibs in de regio zijn die u niet allemaal kan kennen, vergoelijkt uw lacunaire kennis niet (CGVS, p.21). Het betreft hier immers niet alle talibs in de regio, maar enkel de talibs die betrokken zouden zijn bij uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban. Ten overvloede valt ook nog op dat u ten aanzien van de talibs verantwoordelijk voor de vermeende bedreigingen jegens uw broer evenmin enige informatie kan verschaffen. Hieromtrent stelt u eenvoudigweg dat de taliban een groep is en dat uw broer met niemand specifiek problemen had, een verklaring die geen steek houdt (CGVS, p.15). Het CGVS wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, daar u beweert heden internationale bescherming te

behoeven naar aanleiding van bedreigingen vanwege de taliban omwille van uw broer, zich terdege tracht te informeren over uw belagers, quod non."

Verzoeker stelt opnieuw te willen benadrukken dat hij ook eigen, persoonlijke problemen heeft gekend met de taliban en hen persoonlijk vreest. Hij stelt dat hij internationale bescherming behoeft omwille van zijn eigen problemen en niet louter omwille van de problemen van zijn broer. Hij stelt dat het klopt dat ook hij en zijn broer de taliban als groepering vrezen. Verzoeker meent geen persoonlijke problemen te hebben met bepaalde talibs maar de taliban te vrezen als groep. Hij stelt dat de talibs die een rol speelden in zijn vluchtrelaas en ook de talibs die zijn broer hebben belaagd, dat deden in hun positie als lid van de taliban en ze de taliban vertegenwoordigden als groep. Verzoeker meent dat het niet zo is dat hun persoonlijkheid van belang is of deze talibs een persoonlijk probleem hebben met hem. Hij stelt dat de talibs zich ook nooit bij naam hebben voorgesteld en zij bovendien onderling bijnamen gebruiken. Verzoeker benadrukt ook de waarheid te spreken wanneer hij zegt dat de gezicht van de talibs meestal bedekt zijn. Hij meent dat het aannemelijk is dat hij enkel de belangrijke commandanten van de taliban bij naam kent en niet de individuele leden. Hij meent de informatie gegeven te hebben die redelijkerwijs van hem kan worden verwacht. Hij betoogt dat hij ook meer informatie gegeven heeft dan verweerder doet blijken in de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij niet alleen verklaarde dat de talibs die naar zijn huis kwamen werken voor commandant S. maar ook dat deze op zijn beurt werkte voor commandant A.. Verzoeker stelt dat hij ook wist te vertellen dat talib K. N. R. naar zijn huis kwam na zijn verblijf bij de taliban om hem terug te halen. Hij verwijst hierbij naar de betreffende fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

Daar verzoeker louter de problemen van zijn broer met de taliban benadrukt die ongeloofwaardig werden bevonden en slechts volhardt in zijn verklaringen brengt hij geen dienstige elementen bij die de terechte motieven in de bestreden beslissing kunnen ontkrachten. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat die gedetailleerde en concrete verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees, in casu over de betrokken talibanleden. Het is overigens opmerkelijk dat verzoeker geenszins enige kennis heeft over de identiteit van de betrokken talibanleden gezien hij verklaarde dat ze werkten onder commandant S. en dat hij onder meer deel uitmaakte van de groep onder deze commandant gedurende zijn verblijf van zes maanden bij de taliban (tweede persoonlijk onderhoud, p. 21-22).

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op volgende pertinente motieven:

"U vervolgt uw relaas desalniettemin met te stellen dat u voorts zes maanden bij de taliban verbleef (CGVS, p.19). Uw verklaringen omtrent dit vermeend verblijf bij de taliban raken echter kant noch wal, noch komen zij doorleefd over waardoor er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan dit element in uw asielerelaas. Zo stelt u dat er tijdens uw verblijf bij de taliban nog andere jongens aanwezig waren, van wie er onder dwang gebracht werden maar ook jongens die vrijwillig via de madrassa naar de taliban zijn gekomen (CGVS, p.19). Hierover bevraagd blijkt uw kennis echter volledig ontoereikend. Zo weet u immers niet wie zij waren. U weet enkel dat deze jongens van uw leeftijd zijn en afkomstig zijn uit verschillende provincies (CGVS, p.21). Gevraagd uit te leggen hoe u het onderscheid kon maken tussen jongens die de taliban vrijwillig hadden vervoegd en de jongens die dit onder dwang hadden gedaan, krabbelt u plots terug en stelt u dat dit gewoon iets is wat u denkt (CGVS, p.21). Aldus weet u het gewoon niet. De vaststelling dat u niet in staat bent het CGVS ook maar van de meest basale informatie te voorzien over deze jongens maakt dat uw verklaringen niet doorleefd zijn. U brengt uw geloofwaardigheid hiermee verder in diskrediet."

Verzoeker betoogt dat verweerder voorbij gaat aan een aantal belangrijke elementen in zijn verklaringen die er wel degelijk op wijzen dat zijn verblijf bij de taliban aannemelijk is. Verzoeker stelt dat verweerder zich focust op een aantal zaken die minder belangrijk zijn en waarover verzoeker bovendien meer informatie heeft gegeven dan verweerder in de bestreden beslissing doet uitschijnen. Verzoeker stelt dat verweerder hem bovendien amper bevraagd heeft over zijn verblijf bij de taliban. Hij stelt dat aan het einde van het persoonlijk onderhoud ook zijn raadsman opmerkte dat er weinig vragen over werden gesteld. Verzoeker verwijt verweerder niet geprobeerd te hebben te achterhalen hoe zijn dagen eruit zagen, wat hij precies moest doen, van wie hij orders kreeg, dit terwijl het verblijf bij de taliban een essentieel onderdeel is van zijn vluchtrelaas. Hij meent dat de protection officer stelde dat het inderdaad mogelijk was dat hij opnieuw zou worden opgeroepen om extra vragen te stellen dat de tijd te beperkt was die dag. Vervolgens citeert verzoeker fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Zo verwijst hij naar fragmenten waarin hij verklaarde over de weg naar zijn verblijf bij de taliban en de locatie, zijn aankomst daar, zijn taken en dag invulling en zijn vertrek naar huis. Hierna betoogt verzoeker dat zijn verklaringen details bevatten en coherent zijn. Hij stelde bijvoorbeeld ook spontaan uit te leggen hoe hij eerst niet meewilde gaan met de taliban, maar uiteindelijk zelf wel overtuigd geraakte en spontaan wilde terugkeren naar hen. Hij meent dat hij later in het gehoor hierop terugkwam wanneer hij vertelt waarom hij zijn familie niet informeerde over wat hij had gedaan bij de taliban. Verzoeker citeert hierbij het desbetreffende

fragment uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Voorts citeert hij nog een fragment uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud ter staving van zijn stelling dat hij gedetailleerd kon vertellen over zijn verblijf bij de taliban en zijn opleiding daar. Tot slot betoogt verzoeker dat verweerder niet verder gevraagd heeft naar bijvoorbeeld namen, aantallen van de andere jongens, hij meent dat verweerder niet de mogelijkheid gegeven heeft om de zaken die hij wél wist over hen te vertellen. Verzoeker betoogt dat verweerder geen vragen meer gesteld heeft nadat hij eerlijk verklaarde dat hij niet exact wist wie de andere jongens waren en ook uitlegde dat hij niet veel contact met hen had omdat hij voornamelijk in de keuken hielp. Verzoeker betoogt dat in tegenstelling tot de interpretatie van verweerder, het net oprecht overkomt dat hij spontaan aangaf dat sommige jongens vrijwillig meekwamen en anderen niet.

Verzoekers betoog is niet afdoende.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de correcte bevindingen in de bestreden beslissing louter bekritiseert, volhardt in zijn verklaringen en deze benadrukt, maar geen dienstige elementen bijbrengt die bovenstaande pertinente weigeringsmotieven kunnen ombuigen.

Wat betreft verzoekers betoog dat hij amper bevraagd werd over zijn verblijf bij de taliban, stelt de Raad vast dat verweerder meerdere vragen stelde over verzoekers verblijf bij de taliban (persoonlijk onderhoud van 29 april 2021, p. 21, p. 22, p. 23). Waar verzoeker verweerder verwijt geen vragen gesteld te hebben over hoe zijn dagen eruitzagen, wat hij precies moest doen en van wie hij orders kreeg, wijst de Raad erop dat verweerder dergelijke vragen niet moest stellen omdat verzoeker deze zaken reeds aanhaalde in zijn antwoorden op andere vragen (persoonlijk onderhoud van 29 april 2021, p. 21, p. 22).

Waar verzoeker verweerder verwijt geen kans gehad te hebben zaken over de jongens te vertellen die hij wel wist, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aangaf nog verklaringen te willen afleggen over zijn verblijf bij de taliban toen hem gevraagd werd bij afloop van zijn persoonlijk onderhoud of hij nog iets wilde toevoegen (persoonlijk onderhoud van 29 april 2021, p. 24). Daarenboven beklemt de Raad dat verzoeker tot de sluiting van de debatten de mogelijkheid had nieuwe elementen hierover bij te brengen, immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Het feit dat verzoeker naliét dienstige elementen hieromtrent bij te brengen doet dan ook afbreuk aan zijn betoog.

Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat verweerder aan het einde van het persoonlijk onderhoud stelde dat verzoeker mogelijks zou kunnen worden opgeroepen, maar eerst het dossier bekeken zou worden om te zien of dit nodig is. Vervolgens antwoordde verweerder op verzoekers opmerking dat hij tijd genoeg had om de eventuele extra vragen te beantwoorden in de plaats van een bijkomend persoonlijk onderhoud, dat het gebouw dicht ging die dag en de tijd te beperkt was (persoonlijk onderhoud van 29 april 2021, p. 25). Het gegeven dat verzoeker niet een derde keer opgeroepen werd, houdt geenszins in dat er sprake is van een gebrekkig onderzoek. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken en verklaringen van verzoeker.

Voorts kan de Raad volgende terechte bevindingen in de bestreden beslissing bijtreeden:

“U maakt het nog bonter wanneer blijkt dat u evenmin enige kennis heeft van de verschillende groepen of units die tijdens uw verblijf bij de taliban daar aanwezig waren. Gevraagd wie de leiding had over de taliban compound waar u verbleef, verklaart u dat D. een verantwoordelijke was (CGVS, p.22). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wie hij is bedient u zich van een vage en algemene verklaring, en ratelt u louter een aantal plaatsen op waarvan hij misschien afkomstig is, maar bent u geenszins zeker hiervan (CGVS, p.22). Aangaande de andere talibs aanwezig in deze vermeende taliban compound zijn uw verklaringen evenmin overtuigend. U kunt nog drie namen van commandanten opnoemen, maar heeft geen enkel idee welke talibs onderdeel uitmaken van de groep van commandant S., ondanks dat u verscheidene maanden met hen zou hebben doorgebracht (CGVS, p.22). Het CGVS wijst er evenwel op dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om u te informeren, al dan niet na de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft.”

Verzoeker repliceert dat hij inderdaad dacht dat D. afkomstig was uit Zazay Aryub of Mizaka, twee districten in Paktia en hij eraan toevoegde dat de talibs geen persoonlijke informatie gaven aan hem. Hij meent dat hij ook aangaf dat de aanwezige talibs voortdurend wisselden. Verzoeker citeert hierbij een fragment uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Vervolgens betoogt hij dat hij ook aangaf dat hij een bepaalde talib, K. F., goed kende omdat hij van hetzelfde district afkomstig was. Hij benadrukt dat hij ook kon zeggen dat hij in de groep van K. N. R., F. en S. zat en in de unit van K. M.

Verzoekers betoog is niet afdoende. Immers volhardt hij louter in zijn verklaringen en brengt hij geen concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten wordt terdege gemotiveerd:

“Waar u ter staving van uw verblijf bij de taliban zes fotoprints, alsook vijf originele foto’s voorlegt (map Documenten – document 5 & 6), wijst het CGVS op het volgende. Daargelaten dat foto’s zeer eenvoudig geënceneerd kunnen worden, is daarbij het dragen van een wapen in Afghaanse context geenszins een opsmuk die enkel aan de taliban kan worden toegeschreven. Evenmin is het dragen van een wapen een bewijs dat iemand geaffilieerd is met de taliban. Bevraagd over deze foto’s blijken uw verklaringen, in navolging van uw eerdere verklaringen, weinig gedetailleerd en doorleefd. Ook nu komt u niet verder dan te verklaren dat u niet weet wie er op de foto’s afgebeeld staan, noch kan u duiden wie Q. N. R. exact is, die, naar analogie van uw verklaring, toch een persoon met aanzien zou zijn binnen de taliban (CGVS, p.16). Ten overvloede wijst het CGVS erop dat er aan de hand van deze foto’s geenszins kan worden vastgesteld dat deze personen erop afgebeeld daadwerkelijk behoren tot de taliban noch kan worden vastgesteld dat deze foto’s zijn genomen tijdens uw vermeende verblijf bij de taliban. De foto’s geven slechts een bepaald beeld weer, maar niets meer dan dat en zeggen niets over de omstandigheden waarin deze werden genomen. Het gegeven dat de man van wie u beweert dat hij een talibancommandant is, op bepaalde foto’s staat volstaat dan ook niet om uw asielrelaas te bewijzen. Gelet op uw geponeerde vrees jegens de taliban, is het evenwel allerm minst opmerkelijk te noemen dat u deze foto’s van uw verblijf bij de taliban, evenwel aan de muur van uw kamer hier ophangt ter herinnering aan deze tijd (CGVS, p. 16). Wat er ook van zij, documenten hebben hoe dan ook slecht een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de overige door u neergelegde documenten. U legde ter staving van uw nationaliteit en uw familiebanden tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uw originele taskara voor, alsook een kopie van de taskara van uw broer en uw vader. Daar deze documenten slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormen, alsook de familieband met uw broer J. G. aantonen, elementen die heden niet ter discussie staan, bevestigen ze geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Het voorleggen van deze taskara’s kan aldus niet leiden tot een andere oordeelsvorming.”

Verzoeker repliceert dat hij ook aan zijn medewerkingsplicht voldaan heeft door documenten neer te leggen om zijn asielrelaas en identiteit te staven. Hij stelt dat hij onder anderen zijn taskara voorlegde en enkele foto’s die werden genomen tijdens zijn verblijf bij de taliban en waarop hij te zien is met een wapen en in aanwezigheid van talibs. Verzoeker citeert hierbij een fragment uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Hierna betoogt verzoeker dat hij gedetailleerde informatie zoals namen en de handicap van een bepaalde talib gaf. Voorts stelt hij dat verweerder zich alweer enkel focust op de informatie die verzoeker niet kon geven en geen rekening houdt met de info die verzoeker wél kon geven. Verzoeker meent dat verweerder op deze manier ook geen rekening houdt met het feit dat hij minderjarig was en dat hij wel degelijk de informatie en documenten gaf die redelijkerwijs van hem verwacht konden worden. Verzoeker stelt dat verweerder kritiek heeft op het feit dat hij foto’s bijbrengt. Hij meent zich echter af te vragen welke andere documenten van hem zouden kunnen worden verwacht om een verblijf bij de taliban te bewijzen. Hij stelt dat de foto’s bovendien coherent zijn met zijn verklaringen en ze samen voldoende bewijs vormen.

Daar verzoeker louter de neergelegde stukken benadrukt, verwijst naar zijn minderjarigheid en de pertinente bevindingen van verweerder bekritiseert zonder dienstige elementen bij te brengen die hier een ander licht op werpen, overtuigt hij allerm inst. Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker reeds meerderjarig was bij het neerleggen van de documenten en tijdens het persoonlijk onderhoud. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoeker minderjarig was op het moment van de feiten geen afbreuk doet aan de terechte inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de neergelegde documenten door verweerder.

Ten slotte treedt de Raad verzoeker bij waar hij erop wijst dat hij niet verklaard heeft dat zijn familie door de taliban werd meegenomen. De Raad stipt echter aan dat verweerder dit enkel verkeerdelijk heeft aangehaald in de samenvatting van het feitenrelaas van de bestreden beslissing, zonder dat dit een deel uitmaakt van de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing zoals hierboven uiteengezet. Zodoende kan verzoeker met zijn betoog hieromtrent geen afbreuk doen aan de pertinente en draagkrachtige weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat uit recente landeninformatie bijgebracht door verweerder in zijn aanvullende nota blijkt dat het risico op gedwongen rekrutering door de taliban over het algemeen klein is (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 63). In deze landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt

op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die thans meerderjarig is en niet aantoont te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en zijn eerder verblijf met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om bij terugkeer een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.5.3. In het verzoekschrift en aanvullende nota wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatieve aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in

westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie, zijn verblijf van 2,5 jaar in België, het feit dat hij sinds zijn zestiende niet meer in Afghanistan gewoond heeft en als niet-begeleide minderjarige op zestienjarige leeftijd in België aankwam, de bewering dat hij verder opgegroeid is in België en zijn vormende jaren hier heeft doorgebracht en de stelling dat dit een grotere impact heeft op hem dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is, zijn gebied van herkomst, zijn leeftijd, de duur van zijn verblijf in een westers land, het feit dat hij al bijna vijf jaar weg is uit Afghanistan en al bijna vier jaar in het Westen verblijft, zijn betoog dat hij een hele vrije manier van denken ontwikkeld heeft in België waarbij hij een open kijk heeft ten aanzien van man-vrouw verhoudingen en openstaat voor amoureuze niet-huwelijkse relaties, de bewering dat hij heel hard gelooft dat iedereen een vrije keuze heeft of het nu gaat over religie, relaties, manier van leven, het feit dat hij gebruik maakt van sociale media waaronder Tiktok, kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn zestien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij naar school is gegaan (persoonlijk onderhoud van 29 april 2021, p. 10, p.12; Verklaring DVZ 9 oktober 2020, p. 6), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij moet aangestipt worden dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij verklaarde dat zijn moeder, broer, zus, paternale oom, twee paternale tantes, maternale tante nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud van 29 april 2021, p. 9, p. 10, p. 11). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde zijn moeder één keer of meer per maand te bellen (persoonlijk onderhoud van 29 april 2021, p. 12). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud van 29 april 2021, p. 6; Verklaring DVZ van 9 oktober 2020, p. 6).

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op de Nansen nota van oktober 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Wat betreft verzoekers betoog over het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden

aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn aanvullende nota dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel die operationeel zou zijn en opnieuw reisdocumenten zou afleveren, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdentificeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Wat betreft het bij de aanvullende nota gevoegde emailverkeer gedateerd tussen 8 februari 2023 en 17 april 2023 met S.C. werkzaam bij de Federale overheidsdienst Buitenlandse zaken, laat deze informatie geen andere beoordeling toe. Vooreerst wijst de Raad erop dat het emailverkeer in casu geen betrekking heeft op verzoeker, verder stipt de Raad aan dat uit het emailverkeer blijkt dat België het talibanregime in Afghanistan niet erkent, de Afghaanse ambassade consulaire diensten blijft verstrekken aan Afghanen en er technische problemen zijn om een nieuw paspoort te verstrekken aan Afghanen. Ook de overige door verzoeker aangehaalde informatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota kunnen niet anders doen oordelen.

Waar verzoeker bij aanvullende nota screenshots toevoegt van zijn vermeend Tiktok-account en betoogt dat hij veel berichten plaatste over het Afghaanse leger, de vlag en meer specifiek over generaal A.R. die vermoord werd door de taliban in 2018 en in veel filmpjes vertoond wordt al held, wijst de Raad er vooreerst op dat er uit de neergelegde stukken geenszins afgeleid kan worden dat deze afkomstig zijn van verzoekers Tiktok-account. Voorts stipt de Raad aan dat het feit dat verzoeker een Tiktok-account en

accounts op andere sociale media zou bezitten geen objectieve aanwijzing inhoudt voor verzoekers bewering als zou hij zijn verwesterd of als dusdanig worden gepercipieerd. Bovendien blijkt uit de aangehaalde landeninformatie dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghansen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat uit het loutere feit dat hij een Tiktok-account heeft en hier verschillende berichten op zou delen, afgeleid kan worden dat hij zich dermate kritisch uit ten aanzien van de taliban waardoor hij dreigt geïdoleerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of zijn volledige Tiktok-account te verwijderen.

Aangaande het betoog in verzoekers aanvullende nota dat hij werd gehoord in april 2021 vóór de machtsovername, ondertussen al twee jaar geleden, en dus totaal niet werd bevestigd over zijn (gepercipieerde) verwestering moet de Raad erop wijzen dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat verzoeker niet meer werd uitgenodigd voor een (derde) bijkomend persoonlijk onderhoud na de machtsovername door de taliban, hem geenszins de mogelijkheid ontnomen heeft om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift en in verzoekers aanvullende nota is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie supra).

Inzake de verwijzing in verzoekers betoog naar 's Raads rechtspraak dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

3.3.5.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-

economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij moet aangestipt worden dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij verklaarde dat zijn moeder, broer, zus, paternale oom, twee paternale tantes, maternale tante nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud van 29 april 2021, p. 9-11). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde zijn moeder één keer of meer per maand te bellen (persoonlijk onderhoud van 29 april 2021, p. 12). Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat verzoeker verklaarde dat zijn maternale oom alles regelde opdat verzoeker Afghanistan kon verlaten, zo zou zijn oom geld gestuurd hebben naar verzoekers broer die hem vertelde dat zijn reisweg 4000 tot 5000 dollar gekost had en kreeg verzoeker 500 dollar toen hij vertrok uit Afghanistan (persoonlijk onderhoud 29 april 2021, p. 15, p. 21).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia. De Raad stelt vast dat voor de provincie Paktia geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. De informatie waarnaar verzoeker in het

verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld en kan geen afbreuk doen aan voorgaande analyse.

Waar in het verzoekschrift en in verzoekers aanvullende nota wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovernname door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovernname, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen nota van 23 juni 2022 en van oktober 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota's niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.11. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 24 van het Handvest alsook artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker thans meerderjarig is.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, hoewel het hoger belang van het kind krachtens deze bepalingen en krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

De Raad merkt hierbij op dat verzoeker tijdens zijn minderjarigheid een voogd werd toegewezen en wel degelijk persoonlijk werd gehoord tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de DVZ, dit in het bijzijn van zijn voogd en advocaat, door een medewerker met expertise in het horen van minderjarigen of kwetsbare personen. Bij de beoordeling van zijn verklaringen werd overigens uitdrukkelijk rekening gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Verzoeker kreeg tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is.

In deze omstandigheden kan niet vastgesteld worden dat verzoekers rechten, thans of ten tijde zijn van minderjarigheid niet of niet afdoende werden gerespecteerd.

3.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.13. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.3.14. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU